

baptist.dk

⟨ Nr. 3 ⟩ 2009 ⟩ 156. årgang ⟩

Økonomi og Guds rige

Lone var **tryk** takket være Gud – og

[☰] Birte Agerdal [📷] Lone og Winterford Barua

Lone Barua er missionær i Papua New Guinea, udsendt af Østervrå Baptistmenighed. Her lever og arbejder hun sammen med sin mand, Winterford og to døtre på to og syv år i en landsby på fuldstændig lige vilkår med byens andre indbyggere – og dog. Da Lone fik konstateret kræft, kunne hun komme til Australien og senere til Danmark og blive opereret, takket være forsikringen gennem BaptistKirken i Danmark.

Lige efter en jul med malaria og en alvorlig brand i baghaven konstaterede Lone en stor bule på sit ene bryst. Hun læste om brystcancer og begyndte at spise en masse grønt efter et råd i en af hendes gode bøger – »bare for en sikkerheds skyld!« Hver gang Lone holdt andagt i de dage, dukkede spørgsmålet op i hendes tanker: »Hvorfor sker dette for mig, Gud?« Og Gud viste hende beretningen om Peter, der ville gå ud til Jesus på søen. Peter går ud på bølgerne, men han tvivler og synker i. Jesus redder ham op! Og de ord, Jesus sagde til Peter, bliver ord til Lone: »Tvivler

» Jeg har virkelig oplevet, hvor stærkt fællesskabet i menigheden er, og hvor godt det fungerer i krisesituationer som den, vi står midt i. «

Lone med børnene Marietta og Thea samt Winterford

Lone underviser kvinderne

andre baptister

Støt projekt »Gør en missionær tryk«

Du, din menighed eller organisation kan støtte projekt »Gør en missionær tryk« med indbetaling til girokonto 902 6045 eller Danske Bank reg.nr. 3201 konto. 3201182417. Mærk indbetalingen »Gør en missionær tryk«.

du?« »Hvor er din tro?« Og ordene: »Kig på mig – ikke på omstændighederne«, vendte gang på gang tilbage til Lone.

»Jeg bærer dig«

I distriktet, hvor Lone og Winterford bor, er der et lille sygehus med under 300 senge til de mere end 250.000 mennesker. Ellers klarer man sig med sundhedsklinikker i landsbyerne, hvor man kan afhente medicin mod malaria, forbinde sår og lignende. Familien er forberedt på at skulle klare meget selv. Efter flere dage med dårligt vejr kom Lone endelig ind til sygehuset i provinsens hovedby, Popondetta. En af sygehuslægerne bedømmer tumoren til at være 3 x 3 cm, »pretty big« – »rimelig stor«. I sin stille tid med Gud får Lone gang på gang ordene: »Vent og se – jeg bærer dig igennem som på ørnenes vinger.« To medhjælpere i menigheden kommer uafhængigt af hinanden ind til Lone, og beder for hende: »Da falder der sådan en fred over mig, som jeg slet ikke kan beskrive«, fortæller Lone. »Jeg frygter ikke længere det, der skal ske.«

Lokale kvinder dør!

I hele PNG har man intet udstyr til mammografi, så Lone skal til Australien, men det tager otte uger for at få et medicinsk vi-

sum. Forsikringsagenten får dog en lys idé og søger turistvisum til Lone i stedet, og det går igennem over internettet på en halv time. Adspurgt om, hvad lokale kvinder gør, hvis de finder en knude og ikke kan komme til mammografi, siger Lone: »De gør ikke noget – de dør!« De har hverken midlerne eller muligheden for behandling.

Samme dag flyver Lone alene til Cairns i Australien, hvor hun får lavet mammografi og biopsi på en privat brystklinik. Ved hjælp af undersøgelsen bedømmer lægen, at det ene bryst samt omkringliggende lymfekirtler skal fjernes. Lægen vil gerne operere Lone, men kan desværre først gøre det to uger efter. Derfor bliver Lone og familien sendt til Danmark. Det er både trygt og godt for Lone, for i Australien ville forsikringen kun betale for to ugers ophold for Winterford og pigerne, når diagnosen er blevet stillet. »Det sværeste ved at være i Australien var helt klart at være der alene«, siger Lone.

I Danmark

Tre dage senere kan Lone og pigerne sætte foden på dansk jord. Alle undersøgelser begynder – forfra! Først skal sygesikrings-

beviset dog hentes på rådhuset.

Vi mødes i familiens nye, hyggelige stue i Østervrå. Mange mennesker i menigheden gik i gang med at finde lejlighed, møbler, varmt tøj og alle øvrige fornødenheder. »Det eneste, jeg mangler nu, er vist et spækbræt«, siger Lone. »Jeg har virkelig oplevet, hvor stærkt fællesskabet i menigheden er, og hvor godt det fungerer i krisesituationer, som den vi står midt i.« En masse undersøgelser senere er Lone opereret. Hun har fået fjernet det ene bryst og nogle lymfeknuder, og skal igennem både kemo- og stråle-behandling.

Winterford er også kommet til Danmark. Han har været hjemme i landsbyen på PNG for at afslutte et par projekter og pakke alle deres ejendele ned. Ingen ved jo helt, hvor længe denne orlov varer.

»Men det, jeg glæder mig allermost til, er at komme tilbage til Kainde og Shiloh i Oro provinsen, Ambassi distriktet, Papua New Guinea. Det er der, Winterford og jeg har vores liv og virke lige nu, og jeg kan næsten ikke vente med at komme i gang med arbejdet i byerne og i menigheden igen«, slutter Lone. ■

Velkomst til
Papua New Guinea

Vandprojekt

Fakta

BaptistKirken støtter menighedernes udsendte med bl.a. udstationeringsforsikringer i Papua Ny Guinea, PNG, Kina, Zambia, Himalaya, Honduras, Burundi og Rwanda. I alt ni familier eller 34 personer. Indsamlingsbehov i 2009: 100.000 DKr.

Nr. 3 – 2009

- 2 Tryk takket være Gud**
– sygdom tvang Lone tilbage til Danmark
Af Birte Agerdal
- 5 Ånd er i mennesker, hvad penge er i verden**
– leder
Af Bent Hylleberg
- 6 Baptisterne vil hinanden**
– pejlemærker for en ny Baptistkirke i Danmark
Af Lone Møller-Hansen m. fl.
- 9 Hvad vil du prioritere i vores kirkefællesskab**
– et synspunkt fra Korskirken
Af Peter Toldam
- 10 En syg økonomi?**
– om krise, grådighed og havearbejde
Af Lasse Åbom og Ole Lundegaard
- 12 Burundi tur/retur**
– Thomas Spanner takker af som international missionssekretær
Af Thomas Spanner
- 15 Café Mandfred – kun for kvinder**
– et anderledes netværk
Af Susanne Andersen
- 16 Finanskrisen – en konsekvens af grådighed?**
– om den iboende drivkraft i os
Af Michael Møller
- 18 Må mælken bringes ud om søndagen**
– aftryk og udtryk før og nu
Af Troels Thorndal og Jens Wendel-Hansen
- 20 21 dage i Guds nærvær**
– bøn og faste, der rykker på tværs af kirkeskel
Af Lola Skagen
- 22 Et liv viet til tjeneste**
– mit livs historie – Per Nørgaard
Af Maria Klarskov
- 25 Hytten – når tragedien møder evigheden**
– boganmeldelse
Af Jørgen Grønnegaard
- 26 Dagbog fra Burundi**
– glimt fra børneprojektet i Afrika
Af Solveig og Niels Chr. Nielsen
- 28 Flere ressourcer – flere muligheder**
– stafetten er nået til Esbjerg
Af Erik Lykke Nielsen
- 29 Kolofon og døpte og døde**
- 30 Gerrig eller generøs?**
– på sporet af en økonomisk etik
Af Bent Hylleberg
- 32 Når missionsmarken flytter ind ved siden af**
– burmesiske gruppers behov i Danmark
Af Hans Henrik Lund
- 34 Kvinder kan noget helt specielt**
– kvindeforbundet vil have et nyt image
Af Lone Møller-Hansen
- 36 Krisen er en mulighed**
– har økonomisk stabilitet forhindret dig i at gøre Guds vilje
Af Michael Møller-Hansen

Fra drøm til virkelighed

Midt i finans- og byggekrisen er Baptistkirken i Ringsted i fuld gang med at renovere og bygge nyt. Ved siden af villaen, som nu huser menigheden, lå førhen et autoværksted. Myndighederne har netop givet grønt lys for et byggeri, så menigheden fremover kan glæde sig over velegnede og moderne faciliteter som ramme om et godt menighedsliv og udgangspunkt for et målrettet missionsarbejde i byen. Villaen skal efter planen fungere som tjenestebolig for

medarbejdere i kirkens mission. Menighedsrådets formand fortæller, at mange af menighedens medlemmer deltager aktivt i byggeriet. Efterlønnere og pensionister arbejder i dagtimerne og andre må så bruge aftener og weekender. »Vores mål er at udføre arbejdet på frivillig basis. Håndværkere udfører dog det autoriserede arbejde. Vi forventer at blive den første »grønne« baptistkirke i Danmark, hvor jordvarmen skal holde menigheden varm«, slutter Peter Klarskov.

Se selv mere på: www.baptistkirken-ringsted.dk

Ånd er i mennesker, hvad penge er i verden

Per Bækgaard [] Bent Hylleberg

Krisen er over os. Finanskrisen. Det handler om kapital, der skal blive til flere penge. Det var drivkraften i den tænkning, der prægede os alle i forskellig grad indtil for nylig. Mere vil have mere. Det passer med liberalismens idé om, at vi skal producere os ud af krisen. Og når det kombineres med tidens menneskesyn, at vi selv er universets centrum, så har forbrugs-skruen uden ende fat i os. Krisen er global. Om ikke før så véd vi nu, at vi alle deler skæbne. I den rige del af verden piber vi. I den fattige del sulter de. Vi rammes på forbrug, de må betale med livet.

Mådehold eller grådighed?

Ved demokratiets rødder regnede grækerne med en sammenhæng mellem politik og etik. Politik skulle handle om fællesskab, hvor alle øver sig i at praktisere fire dyder: Visdom, retfærdighed, mod og mådehold (selvbeherskelse). Alle skulle bidrage til »det

gode liv«, der var målet for de politiske beslutninger i byen. I modsætning hertil talte grækerne om laster, dvs. egenskaber, vi skal bekæmpe og holde i snor. Laster, der har med penge at gøre, kaldte de for uretfærdighed, frâseri, grådighed og gerrighed.

Jesus begynder sin mission med at tegne et billede af en ny verden, der kommer på baggrund af Guds godhed, og realiseres hvor mennesker skaber fællesskaber, der præges af en ny etik. At prisgive sig til »pengenes gud«, af Jesus kaldt »Mammon«, var i hans optik den største af alle laster! Han ønskede derfor lærlinge, der viser tro (på Guds muligheder), håb (til at Guds vilje sker) og kærlighed (vilje til fællesskab). På den baggrund talte kristne tidligt om tre nye dyder: Tro, håb og kærlighed.

Etiske praktikker

Paulus instruerer de kristne fællesskaber til at blive »Guds nye byer«, hvor »det gode

liv« allerede nu praktiseres i lasternes verden. Som kristne skal vi bygge samfund på en række etiske praktikker, så alle kan høre til, bidrage med indsigt, gives indflydelse og goderne deles. Hvis en sådan vision om et nyt samfund skal have en »jordisk chance«, véd Paulus, at der skal siges både ja og nej. Ja til Gud Helligånd. Og nej til Egoismen. Konkret opfordrer han derfor de små kristne menigheder til at fremme Åndens dyder og forsage egoismens laster.¹

Her kommer Grundtvig ind i billedet.

Det er ham, der har sagt, at »Helligånd er i mennesket, hvad pengene er i verden«. Han sigter til drivkraften bag vore handlinger. Hvis det er pengene, drives vi af grådighed – mere vil have mere, ofte på andres bekostning. Men hvis drivkraften er Guds Ånd, så vendes der op og ned på vores liv og fælles virkelighed.² Hvilken plads får Helligånden i vores tro, holdninger og livsformer – i pengenes krise? ■

¹ Læs fx Galaterbrevet kap.5, vers 13-26.

² Læs om det, der skete, da Helligånden kom over Maria, Jesu mor, i Lukas Evangeliet kap. 1, vers 39-55. For ikke at tale om det, der er indholdet af Jesu budskab, da Helligånden inspirerede ham i Nazarets synagoge, Lukas Evangeliet kap. 4, vers 16-30.

»» Er det forbrugs-skruen uden ende, der har fat i os? ««

Baptister vil hinanden

[☰] Lone Møller-Hansen, Axel Grarup, Lisbeth Møller Sandbæk, Mads Lindholm og Hanne Kiel [📷] May-Britt Vestergaard Knudsen, Kasper Klarskov, Simon Skårhøj, Lisbeth Møller Sandbæk, Kristian Kiel

Man ville hinanden, da 185 baptister fra 43 menigheder og fem landsorganisationer mødtes til i alt fem møder rundt i landet i uge 14. **Der er brug for BaptistKirken.** Måske i en barberet udgave med øget fokus på mission. Men vejen derhen er man ret uenige om. Nogle holder fast på det organisatoriske, mens andre vil rydde bordet og starte helt forfra.

Menighedernes oplæg afspejlede, hvor forskellige menighederne og deres situationer er. Nogle stillede spørgsmål ved tilhørsforholdet. De fleste understregede nødvendigheden af støtte fra et større fællesskab. Flere menigheder fremhævede betydningen af de konkrete regionale samarbejdsopgaver f.eks. kristendomsklasse, børnelejr og ungdomsarbejde.

Man lyttede til hinanden og efterlevede et udtalt ønske om, at man kan være uenige, uden at det er mistillid. Det blev fremhævet, at vi må tage os tid til mundtlig kommunikation, når det er så uvant for mange at formulere sig skriftlig. Spørgsmålet er, om vi har mistet så meget tjenersind, at vores samtale er reduceret til at markere standpunkter?

Markante udtalelser

Vi er blevet en foreningskirke og en kampplads for politiske holdninger. At være kirke er noget helt andet. Vi skal være et pagtsfællesskab, hvor vi lytter til hinanden og begynder en vandring sammen.

Lasse Åbom, Korskirken, Herlev

Når det gælder fremtiden for os på Nørrebro, så søger vi samarbejdspartnere tættere på, både folkekirker og frikirker. Vi har også brug for at være en del af noget landsdækkende. Det er dog ikke sikkert, at Baptistkirken er vigtig for os om ti år!

Claus Eilertsen, Kristuskirken

Vi vil gerne være åbne overfor verdens problemstillinger og støtte det praktisk i et organisatorisk fællesskab. Dertil har vi brug for et sekretariat, som er i dialog med menighederne, og som hjælper menighederne med at være i dialog. Uden Baptistkirken ville vi blive mere snæversynede.

Bodil Krabbe, Lyngby

Vi er et kirkesamfund, ikke bare en indsamlingsorganisation. Pengene er ikke det vigtigste.

Poul Erik Bjerg, Ingstrup

Lasse Åbom

Jan Johannsen

Frank Bredahl

Tre nøgleværdier for Baptistkirken

- Samtale
- Udrustning
- Efterfølgelse

Vedtaget af Missionskomiteen 19. April 2009

Hvis vi vil forandring og fornyelse, skal vi også turde gøre noget anderledes, end vi tidligere har gjort. Vi skal vove at finde det, vi kan løse sammen med andre kirkesamfund. Et fælles frikirkeligt sekretariat, international mission, blad osv. Vi giver til mission, fordi vi har hjerte for mission – ikke fordi det er baptistisk mission.

Erik Rugholm, Østervrå Baptistmenighed

Vi har for travlt. Vi må give Gud tid til at arbejde. Vi kan og skal give tid til at tale med hinanden. Vi skal give tid til bøn.

Niels Christian Gjerrild, Bethelkirken

Det er rigtigt, at vi skal give tid. Men vi er også nødt til at se virkeligheden i øjnene, og skabe en ledelse, der kan lede vores kirke ind i fremtiden.

Ole Broholm, Østervrå Frikirke

Der blev efterlyst mere åndelig dybde i fællesskabet og fælles beslutninger: »Vi kan jo komme så meget på spanden, at vi bliver nødt til at henvende os til Jesus!«

Poul Asger Beck

Missionskomiteen skal oprustes enten ved en slankekur eller en opstramning var ønsket i Silkeborg. BiDs afgående ledelse mener ikke, at repræsentanter i Missionskomiteen er i overensstemmelse med menighedernes liv og ledelse. »Det gælder ikke Midtjylland!« slog *Merete Gjerløv* fast. Mødet valgte to repræsentanter fra missionskomiteen til at bære samtalen videre.

Mogens Andersen

Anita Lindholst

Ole Broholm

Theoneste

Uddrag af 143 pejlemærker for en ny Baptistkirke i Danmark

- Missionsstævne
- En eller anden form for sekretariat, evt. sammen med andre kirker
- Kommunikation, hjemmeside, nyhedsbrev og blad – evt. sammen med andre kirker
- Uddannelse af præster og ledere
- Mission – både nationalt og internationalt
- Lettere struktur
- Mindre Missionskomite
- Fælles værdier
- Afskaf BiD og formulere, hvad vi vil være for et fællesskab i fremtiden
- Gå fra at være menighedernes forening til at være menighedernes menighed
- Mere tid til forhandlinger på Missionsstævnet

Afrikansk historie fortalt i Silkeborg

I Rwanda boede jeg tæt på en nationalpark med store dyr. Når løverne jagede bøfler, så vi, hvordan de udvalgte sig et bytte og isolerede det. Men så længe bøflerne holdt sammen kunne flokken forsvare sig mod løvernes angreb. Men fik løverne splittet flokken var den enlige bøffel fortabt. På lignende måde vil det ske, hvis det lykkes den onde at splitte vort fællesskab af menigheder.

Theoneste fra Vejle Kristne Kirke.

Baptister vil hinanden

Svend Eli Jensen

Sidste nyt:

Efter en særdeles god samtale i Rebild 17.-19. april er der indkaldt til ekstraordinært Missionskomitémøde d. 24. maj i Århus.

10 personer, der skal bære samtalen videre:

Fra Roskilde-mødet, 14 menigheder:

Jan Johannsen, Roskilde

Lasse Åbom, Korskirken, Herlev.

Fra Odense-mødet, 5 menigheder:

Mogens Andersen, Odense

Fra Silkeborg-mødet, 8 menigheder:

Søren P. Grarup, Silkeborg

Anita Lindholst, Århus

Fra Sindal-mødet, 10 menigheder:

Henrik Froholdt, Brønderslev

Frank Bredahl, Sindal

Ole Broholm, Østervrå Frikirke.

Fra Vårst-mødet, 7 menigheder:

Asger Hylleberg, Brovst

Birgit Hebbelstrup, Østhimmerland

Den daglige ledelse skal have større kompetence. Det er vigtigt, at ledelsen når ud til alle menigheder, og vi har brug for en nøgleperson, der har lov til at være visionær, og derfor skal befries for administrative byrder.

Asger Hylleberg, Brovst

Menighederne kan ikke undvære et kontor til at informere og administrere. Derimod kan SALT undværes. De kommende præster kan uddannes i offentlig regi, hvor der er mulighed for SU. baptist.dk kan undværes, men hvis det skal beholdes, skal der være mere debat.

Birgit Hebbelstrup, Østhimmerland

Missionskomitéen skal nedlægges. Vi er kun 3.500 aktive baptister, og vi må organisere os, så det passer til vores størrelse. Når der er truffet fælles beslutninger efter et demokratisk princip, må vi følge dem, for ellers kan vi ikke komme videre. Vi må have tillid til den valgte ledelse. Ellers må vi vælge nogle andre eller selv stille op.

Svend Eli Jensen, Gandrup-Vodskov

Jeg vil gerne takke ledelsen i BiD. Det er en kvalifikation, at de har set nødvendigheden af at »gå af«! For det kan forhåbentlig få os op af stolen igen, så vi kan genvinde »ejerskabet« for det baptistsamfund, som vi er fælles om

Inger Klyver, Sydøstjyllandskredsen

Det er svært at få engageret unge mennesker i organisationsarbejde. Til gengæld bliver mennesker rørt af Kristus gennem fællesskabet med andre mennesker. Vi er næsten blevet for gode til struktur og organisation.

Rikke Nilsson, Oure ■

Søren P. Grarup

Birgit Hebbelstrup

Henrik Froholdt

Hvad vil DU prioritere i vores kirkefællesskab?

☒ Peter Toldam ☒ Peter Toldam

Rundt om i menighederne har samtalerne været i gang forud for de regionale møder omkring situationen i Baptistkirken i Danmark. Her bringer vi et synspunkt fra samtalerne i Korskirken i Herlev.

BaptistKirken har altid haft massiv opbakning i Korskirken Herlev, både økonomisk og med hensyn til arbejdskraft. Rigtigt mange fra menigheden deltager på Missionsstævnerne, så uroen i Baptistkirken optager os for alvor. Vi ser det ikke bare som et spørgsmål om, hvad vi skal bruge penge på, men mere om, hvad vi skal bruge hinanden til. Mere et spørgsmål om indhold end om organisation.

Med det i baghovedet har vi ved et menighedsmøde talt i små grupper om emnerne:

Har vi som menighed ansvar for andre baptistmenigheder? Hvem og hvordan?

Hvad er vigtigst for os som kristent kirkefællesskab, at BaptistKirken beskæftiger sig med?

Opgaver at være fælles om

Mødet endte med en personlig prioritering, hvor hver enkelt deltager lagde fem emner i fem forskellige postkasser alt efter vigtighed. Læg ikke for meget i den enkelte rækkefølge og placering, men fokuser på, at her er et mindre udvalg af de opgaver, som vi meget gerne vil løse sammen med jer!

Som én af sine vigtigste opgaver skal BaptistKirken sikre, at vi kan mødes i et stort fællesskab og blive udfordret og inspireret som menighed og enkeltpersoner. Her tænkes primært på Missionsstævnet.

Det vægtes også meget højt, at kirkefællesskabet tilbyder kurser og uddannelse

af medarbejdere i BaptistKirken uanset i hvilket regi, det ellers foregår.

Fælles kommunikation som f.eks. nyhedsbreve, hjemmeside og baptist.dk er vigtigt for at holde fællesskabet levende.

Lidt længere nede på listen lå ønsket om at blive repræsenteret i forhold til stat, andre kirkesamfund og internationalt som BWA. International Mission var også med på »Top-5-listen«. Det opleves som centralt at fastholde kontakten, også selvom opgaven delvist ligger i en selvstændig økonomisk enhed.

Samtalen i menigheden fortsætter, så dette er ikke noget endeligt bud. Vi skal også tale om, hvilke opgaver som bedst løses i samarbejde med andre frikirker, og hvilke opgaver der løses i samarbejde med andre lokale baptistmenigheder. Så der er nok at tage fat på. Hvad vil DU prioritere i vores kirkefællesskab? ■

» Vi ser det ikke bare som et spørgsmål om, hvad vi skal bruge penge på, men mere om, hvad vi skal bruge hinanden til.

KUN 1 emne

KUN 1 emne

2. prioritet

KUN 1 emne

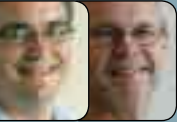
prioritet

En syg økonomi?

– om krise, grådighed og havearbejde

[≡] Lasse Åbom og Ole Lundegaard [📷] Per Bækgaard

»» Alt hvad vi er og har, er noget, vi er blevet betroet for at dyrke og vogte det – ikke for vores egen skyld, men for at Guds Rige må blive virkeligt midt iblandt os. ««

Alt, hvad vi ejer og har, er rigdomme, vi er blevet betroet for at vogte og dyrke. Hvordan bærer vi os ad med det i en verden, hvor fokus er rettet mod overflod og rigdom, og ikke på at leve i harmoniske relationer med Gud, os selv, vores næste og vores verden? De to skribenter retter et fokus på, hvad et godt forvalterskab betyder.

De seneste år har vi oplevet en vækst i rigdom og forbrug, der har gjort os til et af de rigeste samfund nogensinde i menneskehedsens historie. Huspriser, aktiekurser, lønninger og forbrug – det hele gik kun i én retning, og det var opad. Det virkede, som om vi troede, at det er en naturlov, at vi hele tiden skal blive rigere. Men på et tidspunkt knækkede kurven, bukserne sprak, og vi lever nu i efterdønningerne af

det, der er blevet kaldt den største økonomiske og finansielle krise siden depressionen i 30'erne. En krise, der har udstillet grundlæggende problemer i den måde, vi har struktureret vores verden på.

I samme båd

Det er blevet tydeligt, at vores verden hænger sammen i et sindrigt net af systemer, der påvirker hinanden. Den er med andre

» Problemet med grådighed er netop, at den er umættelig. Mere vil have mere, siger vi, og det er sandt. «

ord globaliseret. Profitjagt på børserne i den rige verden har en katastrofal betydning for fødevarerpriserne i den fattige del af verden. Overbelåning og bankkrise i USA påvirker hele den finansielle verden fra Roskilde til Rangoon. I grunden afslører strømmen af kriser et samfund, der er bygget på en umættelig institutionel grådighed. Problemet med grådighed er netop, at den er umættelig. Mere vil have mere, siger vi, og det er sandt.

Økonomi og Guds Rige

Bibelen har meget at sige i forhold til vores økonomiske liv. Faktisk er penge et af de emner, Jesus oftest taler om. Bibelen viser os, at den optimale tilstand for mennesket ikke er materiel rigdom, men derimod noget langt større. Troen præsenterer os for et helhedssyn på livet, hvor idealet er at være i fred med Gud, sig selv og sin omverden – jøder kaldte det »Shalom« (fred), og

Jesus omtalte det som Guds Rige. Der er ikke noget galt med at være rig, men det må aldrig blive et mål i sig selv. Målet for menneskelivet er noget helt andet, og vækst i Gudsrigets perspektiv handler om at vokse i efterfølgelse, i kærlighed og barmhjertighed og ikke om betalingsbalance, bruttonationalprodukt og aktieafkast. Den ultimative menneskelige tilstand i et bibelsk perspektiv er ikke rigdom og overflod, men et *helt* liv i harmoniske relationer til Gud, os selv, vores næste og vores verden. Det betyder ikke, at det at være kristen er ensbetydende med at være imod rigdom, vækst og fremskridt. Men det må bare aldrig blive et mål i sig selv – i et kristent perspektiv er målet altid Guds Rige.

Mennesker med lange stave og grønne fingre

Måske er hovedproblemet med materialismen og forbrugskulturen ikke, at vi tillægger de materielle ting for meget værdi. Måske er problemet i virkeligheden, at vi ikke tillægger tingene værdi nok. Vi tror, at Gud har skabt verden, og alt hvad der er, og det må betyde, at det, der er, har uendelig stor værdi. Det gælder os som mennesker, men det gælder også skaberværket – naturen og tingene. I det lys ser vi, at verden ikke

bare er til, for at vi kan udnytte den til egne formål, men er en kostbar gave, vi har fået betroet.

I det perspektiv er ordene fra 1. Mosebog kap. 2 vers 15, hvor der står, at Gud satte mennesket i haven for at *dyrke* og *vogte*, de vigtige. Grundlæggende, i menneskets forhold til verden, er vi altså sat til at dyrke og vogte den, eller man kunne med andre ord sige, at vi er sat til at være forvaltere og hyrder for det skaberværk, Gud har givet os. Det er et gennemgående tema i hele Bibelen. Både Moses og David – to af de største forbilleder i Det Gamle Testamente - var hyrder, da de blev kaldet til deres opgave. Tænk på de mange hyrdebilleder brugt om Gud i Salmernes Bog, og Jesus taler om sig selv som »den gode hyrde«. Tænk på hvor mange af de lignelser, Jesus fortæller, der handler om en forvalter og det gode forvalterskab. Hyrden og forvalteren er to stærke bibelske billeder på, hvad det vil sige at være sandt menneske. Det handler om hele vores liv, vores tid, vores ressourcer, vores talenter, vores miljø, vores relationer. Alt, hvad vi er og har, er noget, vi er blevet betroet for at dyrke og vogte det – ikke for vores egen skyld, men for at Guds Rige må blive virkeligt midt iblandt os. ■

» Vækst i Gudsrigets perspektiv handler om at vokse i efterfølgelse, i kærlighed og barmhjertighed og ikke om betalingsbalance, bruttonationalprodukt og aktieafkast. «

Burundi t/r – del af en større helhed

[≡] Thomas Spanner [📷] Morten Kofoed, Thomas Spanner, Søren Kofoed

Efter fem et halvt års tjeneste som sekretær for International Mission (IM) rykker Thomas Spanner familien op med rode og rejser til Burundi for at fortsætte sin tjeneste der. Vi har bedt ham fortælle om sine overvejelser i den anledning.

Del af en historie større end mig selv

Det er kun er fem et halvt år siden, jeg besøgte Burundi første gang. Sammen med en gruppe på ti repræsentanter fra Baptist-Kirken var jeg i Burundi for at fejre kirkens 75 års jubilæum. I 1928 havde modige danske baptister fulgt Guds kald, og var som de første rejst til et dengang ukendt Afrika for at videregive evangeliet om en Gud, der elsker mennesker og ønsker at sætte dem i frihed til at være i fællesskab. Siden fulgte mange efter, en lokal kirke

voksende frem, og her var jeg - lige pludselig en del af en historie, som var større end mig selv.

Siden har jeg besøgt Burundi to-tre gange hvert år i kraft af mit job som sekretær for International Mission. På vegne af danske baptister har jeg været med til genopbygning af kirker, mennesker og samfund i et land, som var såret af 13 års invaliderende borgerkrig. En fælles målrettet indsats for at bygge et missionsarbejde, som i dag hjælper titusinder måned efter måned. Nogle gange skal jeg knibe mig i armen for at forstå, hvordan Gud har velsignet vores fælles indsats og til tider hårde slid. I et fællesskab mellem medarbejdere i Afrika og Danmark er det lykkedes at starte en lang række missionsprojekter, som hjælper mennesker ind i fællesskab og fælles kamp for til et bedre liv.

Info

Følg familien Spanner på deres rejse til Burundi på deres hjemmeside

www.spanner.net

Her kan du også tilmelde dig deres nyhedsbrev.

»» Alene muligheden for at vores indsats gør forskel på liv og død for mange, mange mennesker, opfatter vi som et kæmpe privilegium. ««

En udfordring væk fra hjemlige rammer

Om ikke længe rejser jeg igen til Burundi. Denne gang sammen med min kone, Naja, og vores to børn, Elias på tre år og Aviaja på fem år. Naja og jeg er ansat til at være BiD's missionærer i Burundi.

Det har været en svær beslutning. Vores børn skal gå i den belgiske skole i Bujumbura. De skal rykkes væk fra alt kendt og plantes et helt nyt sted. De skal lære at gå i skole på fransk, have legekammerater på kirundi, og så vil de nok også høre engelsk her og der. Vi skal være væk fra bedsteforældre, børnehaven, søskende, venner og et dejligt hjem i København. Burundi er et land uden moderne sygehusvæsen. Går noget galt, skal vi væk og ud. Vi har været i tvivl om, hvorvidt vi havde en handlekraftig ledelse i ryggen, der vidste, hvad de havde med at gøre, når de sendte os.

Ja, tag du bare et billede af os ...

Burundi

IM Udvalget retter en stor tak til Thomas

Tak Thomas for dine fem et halvt års tjeneste i Baptistkirkens internationale mission!

Vi er glade for, at du og din familie vil tage en periode i Burundi som vores udsendinge, og at vi dermed kan gøre brug af dine evner derude.

Mange har oplevet Thomas' engagement og passion i arbejdet for dem, der ikke har mærket og hørt evangeliet, og oplevet at arbejde sammen med Thomas for verdens fattige og mennesker uden tro. Thomas har vist sine mange personlige kvaliteter, integritet og store krav til engagement for Guds riges sag, de fattiges hjælp og evangeliets forkyndelse.

Thomas' faglige kvaliteter er åbenlyse. Det kan ses i vores budget, hvor vores fælles arbejde for fattige er mangedoblet. Det kan ses i Burundi og mange andre steder, hvor tusinder af mennesker har fået nyt mod, tro, fællesskab og livshjælp på mange måder. De

faglige kvalifikationer kan ses af den respekt og lydhørhed, vi møder hos vores samarbejdspartnere og hos vore menigheder, der har oplevet, at deres arbejde er blevet løftet og støttet af fællesskabet i Baptistkirken. Gennem vores internationale missionsarbejde hjælper vi mange hundrede tusinde mennesker til et bedre og nyt liv.

Heldigvis skal vi ikke nu sige farvel til Thomas, men velkommen til Thomas og hans familie til at møde de mennesker, de har gjort så meget for indtil nu. Fremover skal de møde og arbejde med dem på anden måde. Vi ønsker jer alle Guds velsignelse i jeres nye liv og arbejde, og at I må mærke vores opbakning og støtte.

TAK Thomas!

Samtidig har vi sagt velkommen til Morten Koføed, der overtager Thomas' arbejde som international missionssekretær.

For Udvalget for International Mission
Allan Ibsen

Burundi t/r – del af en større helhed

Men vi brænder for at komme ud og gøre en forskel. En forskel i menneskers liv. Alene muligheden for at vores indsats betyder liv eller død for mange, mange mennesker, opfatter vi som et kæmpe privilegium. Vi håber, at de mange oplevelser under en varm sol, Afrikas melodiske ro og en usædvanlig tilværelse vil være noget, vi kan tage med os mange år frem.

Fællesskabets styrke
– at være til gavn for hinanden og andre
Evangeliet handler om fællesskab. Alle BaptistKirkens projekter i Burundi handler om fællesskab. Menigheder går i fælles-

»» I et fællesskab mellem medarbejdere i Afrika og Danmark er det lykkedes at starte en lang række missionsprojekter, som hjælper mennesker ind i fællesskab og fælles kamp for til et bedre liv. ««

skab sammen om at undervise sine unge i, hvordan de undgår at få HIV. Ud fra menigheder etableres landbrugs- og bi-kooperativer med fælles læring og indtjening og en vision om et bedre liv for alle. Kvinder står sammen for at lære at læse, skrive og regne. Menigheder danner omsorgsgrupper for forældreløse børn. I fællesskab opspares og udlånes til hinanden for at skabe indkomst. Vores hjælp er hjælp til selvhjælp, for kirken i Burundi kan meget selv. Ligesom i Danmark er kirkens vigtigste opgave dag for dag at stræbe efter at være til gavn, skabe fællesskab og få Guds nåde hertil. ■

Aviaja og Naja på besøg i Burundi

Thomas lytter til jordemoder Maibritt Holms erfaringer fra sygehuset

Aviaja med to forældreløse børn

Fakta

I Burundi skal familien Spanner være med i følgende projekter:

- Forældreløse børn i Burundi hjælper pt. 880 børn og deres familier.
- Alfabetiseringsprogram har 1.600 deltagende kvinder
- Bi-projekt har 480 deltagende biavlere
- Landbrugsprojekt har 2.560 landbrugere og husdyravlere.
- Hiv/aids projekt involverer mere end 120.000, herunder hjælp til 3.000 forældreløse børn.
- Låne/spareprogram involverer 36.000 sparere og deres familier.
- Og så er der kirkebyggeri, evangelisation og præsteskole i Baptistkirken i Burundi.

Café Mandfred – et netværk kun for kvinder

☒ Arne Jensen ☒ Susanne Andersen

En gruppe kvinder i Østervrå Frikirke har valgt at lave en café – fri for mænd, hvor de mødes med andre kvinder om stort og småt og skaber netværk. Hør hvordan Café Mandfred blev til og få en smagsprøve på, hvad der sker i cafeen.

Ny menighed og nye muligheder var en realitet for os i Østervrå Frikirke i sommeren 2005. Ret hurtigt fandt vi ud af, at vi måtte opbygge et netværk for de kontakter, vi hver især havde. En gruppe kvinder med mange relationer til veninder, andre kirker og kvinder i det hele taget satte sig sammen og udtænkte en måde, hvorpå de kunne møde kvinders behov i kirkeligt regi. Vi tog udgangspunkt i os selv og vores egne behov og ville gøre brug af det, vi er gode til.

Fred for mænd

Det kom til at hedde Café Mandfred. Café, fordi der ikke fandtes en sådan i byen, og det signalerede et sted med åbenhed og Mandfred, fordi det kort sagt var et kvindemødested, vi ville lave.

Gennem årene er tingene blevet ændret og skåret til, så de passer til behovet.

Fra begyndelsen var det tænkt som et månedligt mødested, men det blev hurtigt klart, at det var for ofte, så nu hedder det 5-6 gange om året. Fra at mødes på et mere uformelt og ustruktureret plan, er vi gået over til at mødes omkring et emne. Emnerne spænder vidt fra Frans af Assisis liv, til børneopdragelse, bøger, og i nærmeste fremtid ser vi på problematikken mellem hvide- og afroamerikanere med udgangspunkt i valget af Barack Obama til USA's præsident.

» Vi er gode til at lave mad, og det udnytter vi til at forkæle kvinderne. Vi giver dem en overdådig brunch, hvor der er tænkt på variation og lækkerier. «

Brunch for alle kvinder

Vi har ændret konceptet fra at være for yngre kvinder til at være for *alle* kvinder, og vi mødes en lørdag formiddag i to en halv time. Efterhånden har vi fået en god og trofast skare af kvinder fra byen og andre menigheder – både baptistiske og fra andre kirkesammenhænge, der glade møder op, når vi indbyder.

Vi er gode til at lave mad! Og det udnytter vi til at forkæle kvinderne. Vi giver dem en overdådig brunch, hvor der er tænkt på variation og lækkerier, så ingen brokker sig over de 60 kr., det koster. Det kræver en hel arbejdsdag for tre kvinder, men det er det hele værd, når man fornemmer, at kvinderne næsten ikke er til at drive ud af kirken bagefter. Og vores kirke bliver kendt! ■

Finanskrisen – en konsekvens af

[≡] Michael Møller, professor på Copenhagen Business School, CBS [□] Per Bækgaard

2009 er finanskrisens år, men hvad betyder det egentlig – finanskriser? En af de syv dødssynder er grådighed, og det har flere gange været nævnt i medierne, som en af synderne bag den globale krise. Men hvordan forholder økonomerne sig til dette? Er grådighed synderen eller en nødvendig drivkraft? Vi har bedt professor ved Institut for Finansiering på CBS, Michael Møller, om at komme med sin mening ind i denne ældgamle diskussion.

Krisen er økonomisk

Der tales i disse dage om, at vi har en finanskriser, men det er en oversimplificering. Der er forskel på en finanskriser og en økonomisk kriser. Hvis banker på grund af spekulation taber så mange milliarder, at indskyderne flygter fra bankerne, har vi en finanskriser. En finanskriser kan løses ved at skyde ny kapital ind i bankerne. Men hvis den finansielle sektors tab skyldes problemer i samfundsøkonomien i øvrigt, så er den finansielle sektors problemer symptom på en økonomisk kriser. Og det er i høj grad situationen i dag.

Rederierne har fået bygget for mange skibe, ejendomsselskaberne for mange

kontorejendomme osv. Den økonomiske kriser viser sig derfor ikke kun hos bankerne, men også hos virksomhederne. I mange lande er krisen mere økonomisk end finansiell. I de seneste år har vi eksempelvis i Danmark bygget så mange boliger, at der nu er nok. Så bliver der mange arbejdsløse håndværkere, der skal skifte fra byggesektoren til andre sektorer. Det er ikke en enkel proces. Folk undrer sig over, at arbejdsløshed og efterspørgsel svinger og leder efter forklarende faktorer. Man kan måske med nok så stor ret spørge, hvorfor tingene skulle være stabile i en kompliceret og usikker verden.

Ikke grådighed, men maksimering

Der er en tendens til dels at give finanssektoren skylden for alle ulykkerne, dels at beskrive finanssektorens fejl som grådighed og uhæderlighed. »Grådighed« er et værdiladet ord. Økonomer taler sjældent om grådighed, men mere om at folk maksimerer deres indtægt, og det finder vi ganske naturligt. Der er næppe grund til at tro, at grådigheden skulle være specielt

stor lige nu, og at vi skulle leve i »grådighedens årti«. Et i hvert fald 100 år gammelt russisk ordsprog lyder: »Alle stjæler undtagen Kristus – og det er kun fordi begge hans hænder er naglet til korset«. Det er selvfølgelig noget vrøvl, at alle er uhæderlige. Men kynisme og uhæderlighed er ikke noget nyt træk, og den egoistiske tendens til at prøve at få mest muligt til sig selv er også urgammel. I den nuværende kriser har options aflønning – retten til at købe aktier – f.eks. fået skylden for mange af bankernes ulykker.

Sådan blev Jakob overmåde rig

Ét af de ældste eksempler på problemerne med at skabe hensigtsmæssige incitamentskontrakter findes faktisk i Det Gamle Testamente, 1. Mosebog, kap. 30. Jakob – stamfaderen til Israels 12 stammer – arbejder for sin onkel Laban og de aftaler, at Jakob skal have en vis andel af den formue-tilvækst, han skaber for Laban, nærmere betegnet de lam, der ikke er hvide, hvilket normalt er en beskeden andel. Laban glemmer, at Jakob kontrollerer avlingsproces-

Fakta | Michael Møller

Michael Møller har været professor på CBS (Copenhagen Business School) i over 20 år, og sidder desuden i Nationalbankens bestyrelse og i Skattekommissionen. For mere af samme skuffe anbefales en podcast fra en af hans forelæsninger om opsparing. Linket findes på http://cbsobserver.dk/webfm_send/3.

grådighed

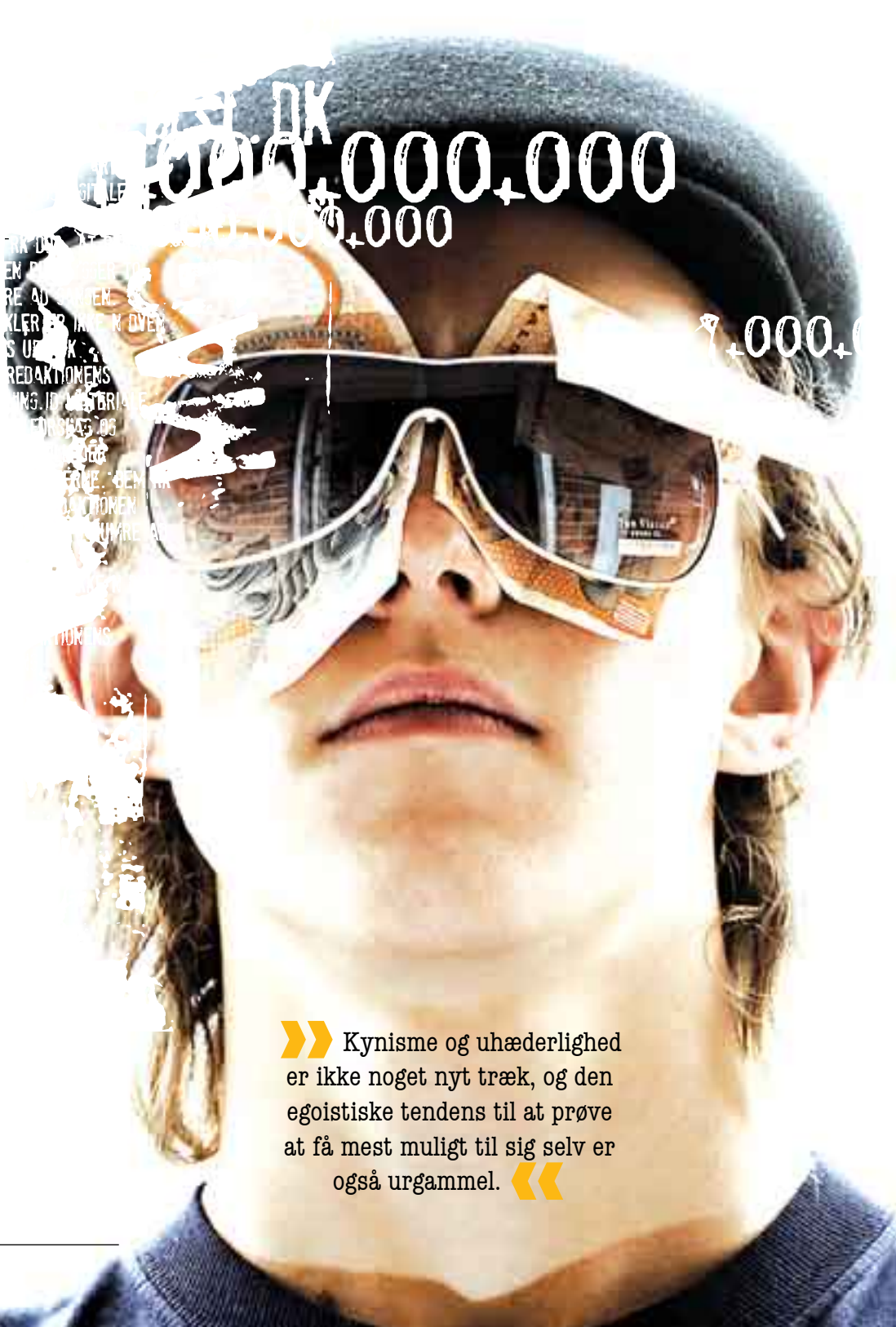
sen. Jakob sikrer sig, at langt de fleste fødte lam er plettede, og som der står i biblen: »Sådan blev Jakob overmåde rig, fik småkvæg i mængde, trælkvinder og trælle, kameler og æsler.«

Det er et evigt problem at indrette incitamentskontrakter, så lønmodtagere ikke kan snyde arbejdsgiver. Det har uden tvivl været et problem i 2008, som det var for 3000 år siden. Der er intet nyt under solen.

Hæderlighed er relativt

Økonomien kommer næppe til at fungere bedre, hvis folk bliver mindre grådige. Snarere tværtimod. Man skal ikke undervurdere grådighed og forfængelighed som motiverende faktorer. Man kan ønske sig en højere grad af hæderlighed, men man kommer ikke så langt med ønsker. Folks hæderlighed afhænger i høj grad af, hvordan samfundet indrettes. I landsbyer er folk hæderlige, bl.a. fordi hæderlighed betaler sig. Man finder hurtigt ud af, hvem man kan stole på i en mindre by. I storbyer er uhæderligheden langt større. Men det er en høj pris at betale for hæderlighed, at alle skal bo i landsbyer. Flugten mod storbyerne tyder på, at få værdsætter hæderlighed hos omgivelserne tilstrækkeligt højt. ■

» Kynisme og uhæderlighed er ikke noget nyt træk, og den egoistiske tendens til at prøve at få mest muligt til sig selv er også urgammel. «

Må mælken bringes ud om søndagen

[☰] Troels Thorndal og Jens Wendel-Hansen [☒] Kjeld Agerskov

Er vi hinandens bekendte, eller vil vi faktisk være hinanden bekendt? Og rager det overhovedet menigheden, hvordan jeg lever mit liv? De spørgsmål behandler Troels Thorndal og Jens Wendel-Hansen i deres tredje samtale, der handler om menighedssyn. Samtalen er en del af en serie om, hvilke aftryk baptister tilbage i historien har sat for vores baptistiske selvforståelse, samt hvilke udtryk, det giver nu.

Kære Troels

Hvad er egentlig dit forhold til din menighed? Min lillebror er netop blevet døbt, og det, han fik at vide, var, at menigheden nu stod bag ham, og han ville altid kunne søge råd i menigheden. Det samme fik jeg selv at vide, og det gjorde mine forældre, bedsteforældre og oldeforældre formodentlig også. Alligevel fik det mig til at tænke over vores syn på menigheden som baptister. Vi har alle hørt historier om, hvordan mennesker er blevet sat i rette eller måske ligefrem er opfordret til at forlade menigheden pga. et fordærveligt levned. Nu er jeg ikke selv nogen engel, men jeg må indrømme, at jeg nok ville studse over det, hvis min egen menighed indbød mig til kammeratlig samtale, fordi jeg i et svagt øjeblik havde fået en lille skid på. For eksempel.

Rager mit liv menigheden?

Jeg skimmede engang et referat fra et årsmøde fra sidste halvdel af 1800-tallet, og det, de diskuterede, var, hvorvidt det som baptist var i orden at levere mælk om søndagen. Nu var det jo ganske vist nationalt og ikke på menighedsniveau, den diskussion var. Men det siger da unægtelig noget om, at vi i dag nok ikke har helt samme opfattelse af, hvad vi vil have vores trossamfund og dermed vores menighed blandet ind i. Eller tager jeg fejl ...? Findes der stadig menigheder, hvor det er praksis, at man diskuterer selv de mest private dele af sin livsførelse, og hvor menighedens ledelse ser sig bemyndiget til at sætte skabet, hvor det skal stå? Og hvis ikke, var det så noget, man skulle lave om på? Rager det menigheden, hvordan jeg lever mit liv ... og burde det gøre det?

Venlig hilsen

Jens

Aftryk og udtryk – kendetegn før og nu

Kære Jens

Din lillebror er blevet lovet noget stort. Jeg håber, man agter at leve op til det. Det ville jo være en herlig ting, hvis menigheder virkelig VAR sådan, at man kunne søge råd og vejledning, hjælp og støtte hos de øvrige medlemmer. For naturligvis rager mit liv de andre. Og de andres liv naturligvis også mig. Hvordan kan det andet? Menighedens opgave er jo – igennem både mit og alle de øvrige medlemmers liv tilsammen – at skabe en vækst, hvor igennem et nyt Rige kan skinne frem. Som menighed er vi sat foran denne »skal«-opgave, at være en sand og ærlig vækstkasse for Riget. Sådan ser jeg i hvert fald på det. Men spørgsmålet er naturligvis, om det så også er noget, vi vil. Altså ikke bare være hinandens bekendte, men rent faktisk være hinanden bekendt? Hvor det ene liv rager det andet. Uden at man af den grund forfalder til »menighedstugt«, hvor snart den ene, snart den anden udstilles som »skørevner«. For naturligvis er det helt og holdent på kollisionskurs med evangeliet at tro, at menigheden skal holdes »ren«. Altså at menigheden skal bestå af helgener. Det var ikke tilfældet med Jesu egen flok – så hvorfor skulle det være tilfældet med os?

Et opgør med overfladepænheden

Jeg har, så vidt jeg erindrer, ikke været udsat for nogen »kammeratlig samtale« med menighedsrådet i min tid i kirken. Og hvis jeg har, så har jeg i dag lykkeligt fortrængt det. Der er nok ingen tvivl om, at jeg i mangen en situation, kunne være at finde blandt dem, der »leverer mælk om søndagen«. Men selv om jeg heller ikke har oplevet at blive smidt ud af en menighed, så har det ikke skortet på folk, der mente, at jeg burde opføre mig på en anden måde. Navnlig pænere. Sødere. Lidt mere glat. Som en lind og velopdragen mundfuld maizenagrød. Man har ment, at det var mere kristeligt. Det er det imidlertid ikke. Bare pænere. Og det kun på overfladen. For når folk igennem år har prøvet at leve op til pænhedsidealene, der fortsat trives i menighederne og i menighedernes lederskaber, ender de med at blive trætte. Helt udkørte – ligesom mælken om søndagen. Hvor efter de opsøger sådan nogle som mig for, om muligt, at få støtte til at kunne bibeholde deres egen naturlighed sideløbende med en tro på Kristus og på hans menighed. Uden overfladepænhed. Vi skal ned under overfladen, for det er dér, vi for alvor begynder at rage hinanden ... på en kristelig måde

Lige over,
Troels

21 dage i Guds nærvær rykker —

[≡] Lola Skagen [📷] Lola Skagen, Lina Lundegaard samt private

I begyndelsen af det nye år gik en række kirker i Aalborg sammen om at **bede og faste** for byen. Det er første gang i nyere tid, at så mange mennesker på tværs af kirkeskel har været samlet til bøn for byen. Særligt fik dagene personlig betydning for deltagerne. Her fortæller fire personer om deres motivation, og om, hvad de individuelt fik ud af kampagnen.

»21 dage i Guds nærvær« var navnet på kampagnen, som det fælleskirkelige præstenetværk i Aalborg stod bag. Formålet med kampagnen var at samle byens kristne til bøn og personlig indvielse til Gud. Baptistkirken Bethel knyttede desuden kampagnen sammen med fasteprojektet »Forbrug – brug for« og opfordrede menigheden til at give det opsparede forbrug til et projekt for afrikanske børn i Rwanda.

Hvordan bruger jeg min tid?

Heine Grünewald Larsen fortæller om sin oplevelse af kampagnen: »Andagtsmateriale og anledningen til at indvie sig helt for Gud, tiltalte mig. Jeg havde lyst til at bruge de 21 dage til at lytte mere intenst efter,

hvad Gud havde på hjertet til mig. For bedre at kunne gøre det, besluttede jeg mig for at »holde fri« fra alt det, der forstyrrer mine øjne og mit fokus – bl.a. tv og computer/computerspil. Det var ikke selve det at faste, der var mit fokus, men snarere det at kunne høre Gud og være fokuseret på, hvordan jeg bruger min tid. Jeg er blevet langt mere kritisk i forhold til, hvad jeg bruger tiden til, og jeg er blevet bevidst om, at Gud også fortæller mig ting i dagligdagen, men at jeg skal blive bedre til selv at lytte.«

Tvivlen – en pludselig overraskelse

At motivationskraften for at deltage i kampagnen har været et tættere gudsforhold nikker Jonatan Melkær Midtgaard genkendende til. Efter at være kommet hjem fra efterskole og begyndt på teknisk gymnasium har det været svært at opretholde det tætte gudsforhold, han oplevede på Pinseværkelsens Efterskole. »Det gik rigtig godt i kampagnens første uge, hvor jeg oplevede at kunne fordybe mig i bøn. Og så pludselig – på et øjeblik – blev jeg ramt af en dyb tvivl om Guds eksistens. Det føltes som om, jeg faldt ned i et kæmpe hul. Det skræmmer mig stadig, hvordan det kunne ske.«

Den største udfordring for Jonatan blev helt klart at komme op af tvivlens dyb. »Jeg

» Jeg havde lyst til at bruge de 21 dage til at lytte mere intenst efter, hvad Gud havde på hjertet til mig. «

interesserer mig meget for det naturvidenskabelige og ser også Gud i det; men pludselig blev jeg i tvivl om det hele. Dem, jeg delte det med, var enormt omsorgsfulde. Jeg fortsatte med at læse og bede hver dag, og jeg tror, det er én af grundene til, at det lykkedes mig at komme op af hullet igen. Jeg fik skilt tingene lidt ad, og det har været lærerigt – selvom det også var hårdt. Jeg kendte jo godt svaret, jeg skulle bare finde det igen.«

Én kirke for byen

For Bodil Nielsen bestod motivationen for at deltage i kampagnen af flere elementer. »Jeg syntes, det var godt, at menighederne fokuserede på byen, på det personlige gudsforhold og på bøn og faste.« Bodil deltog sammen med sin mand i nogle af de fælleskirkelige anledninger, der var i løbet af de 21 dage, hvor mellem 350-400 mennesker var samlet til bøn for byen. »Det var stærkt at stå dér med hinanden i hånden

helt personligt

Bodil Nielsen

Heine Grønwald
Larsen

Jonatan
Melkær
Midtgaard

» Den største glæde ved kampagnen har været at opleve, hvordan kirkerne i byen rykkede sammen. «

og være fælles i bønnen om, at vi på trods af forskel ønsker at være én kirke for byen. Det giver så god mening for mig.«

Derudover oplevede Bodil, hvordan Gud havde et budskab direkte til hende. »Jeg sad i en fyldt bus på vej til Aalborg og pludselig er der en ung pige, som jeg ikke i øvrigt kender, der henvender sig til mig med et budskab fra Gud. Det viser sig at være et budskab, som passer præcist ind i den situation, som min familie og jeg stod lige i og skulle tage en beslutning omkring. Det var helt fantastisk at opleve, at Gud havde tid til mig lige dér – midt i fyldt bus og i en travl hverdag.«

At give mit forbrug til andre

Lars Midtgaard, præst i Bethelkirken, fortæller om sin oplevelse af kampagnen: »Det er altid en udfordring at skulle faste, men det virkede godt at gøre det sammen som familie. Ud over at jeg personligt i en periode spiste mindre, så besluttede vi som familie at faste fra bl.a. saft og sodavand.

Lars Midtgaard

Det, at vi kunne »spare på vores forbrug« og give det til nogen, der har mere brug for det, gjorde det nemt at forklare for børnene. Her var tale om en helt konkret motivationsfaktor.« Den største glæde ved kampagnen har for Lars været at opleve, hvordan kirkerne i byen rykkede sammen. »Jeg kan forstå på mine kollegaer, som har været præster i byen i længere tid end jeg, at man ikke tidligere har oplevet noget sådant. Hvad, det videre vil føre med sig, er spændende.« ■

Fakta:

Det fælleskirkelige præstenetværk i Aalborg har eksisteret i et par år og består af ca.15 præster fra både folke- og frikirker. De samles hver fredag formiddag med det primære formål at bede for byen. Derudover planlægger og gennemfører de forskellige fælleskirkelige arrangementer, hvor fokus også er på bøn.

Fakta:

I løbet af de 21 dage blev der i Bethelkirken opsparret forbrug for i alt 22.000 kr., som blev sendt til børn i Rwanda.

Et liv viet til tjeneste

[≡] Maria Klarskov [📷] Kasper Klarskov, tegner: Erik Løvind Andersen

Per Nørgaard har haft et langt liv i tjeneste for BaptistKirken. At han ikke har oplevet »et kald« betød bare, at han selv måtte melde sig til tjeneste. Ligesom Esajas, der hørte Gud sige: »Hvem skal jeg sende«, svarede Per: »Her er jeg, send mig.« Per er lige fyldt 80 år – og det helt centrale for ham har altid været menighedens fællesskab.

Pers liv begyndte i København den 16. marts 1929. Han blev født ind i en præstefamilie og dermed også en større familie, nemlig Kristuskirken. I sin barndom i København så Per to vidt forskellige sider af livet. På den ene side gik han på en friskole, mest med børn fra velhavende familier, og på den anden side lå Kristuskirken og dermed en stor del af familiens liv på Nørrebro, hvor fattigdommen var umiskendeligt nærværende. Her fødtes en social indignation i Per, og den er blusset op i ham, hver gang han har mødt den grådige individualisme. »Det er jo igennem fællesskab, hvor man giver og tager imod, at vi bliver rige.«

Banebrydende rejse til Indien

Under krigen, i 1943, blev Pers far, Johannes Nørgaard, forstander på præsteseminar i Tølløse. Her oplevede Per fællesskabet med andre unge på Højskolen, og det var her, at han i 1947 valgte sin opgave.

Per ville læse til præst. Hans far mindede ham om, at der også var meget andet, man kunne blive, men Per holdt på sit og i 1950, kun 21 år gammel, blev han færdig fra præsteseminar.

Som 21-årig var han ikke klar til en præstestilling, så han begyndte at studere teologi på universitetet i København. Her blev han involveret i et større, internationalt fællesskab. Han blev udpeget af Økumenisk Ungdomsråd som den ene af to, der skulle til Indien på den første verdenskongres for kristen ungdom. Det blev en oplevelse henover et helt år, da rejsen derned gik med fragtskib. Det tog tre måneder og gav anledning til møder med unge kristne i blandt andet Italien, Ægypten, Pakistan og Burma undervejs. I Indien rejste han rundt og besøgte en lang række kristne menigheder inden kongressen. Menigheder med et stærkt evangelisk og socialt engagement midt i et ufattelig råt kastedelt samfund.

Ægteskabet – det mest udfordrende fællesskab

Efter den store tur til Indien vendte Per tilbage til studierne på Københavns Universitet, og da han var færdig, giftede han sig med Jette Roulund. Dermed startede det livslange, mest udfordrende og mest givende fællesskab i Pers liv.

I 1958 - 61 var han landssekretær for baptisternes søndagsskole, og i 1962 - 63 rejste han og Jette til USA, hvor Per særligt studerede Det Gamle Testamente. I USA var han også vidne til den voldsomme opblomstring af kristen »fundamentalisme«. »Det er rent misbrug at bruge Bibelen som grundbog i naturhistorie og geologi. Mens jeg var i Sydstatene, skrev en teologisk professor, at Moses ikke havde skrevet Mosebøgerne. Han blev fyret, og der blev kastet bomber mod hans hus!«

Der er også kriser for en præst

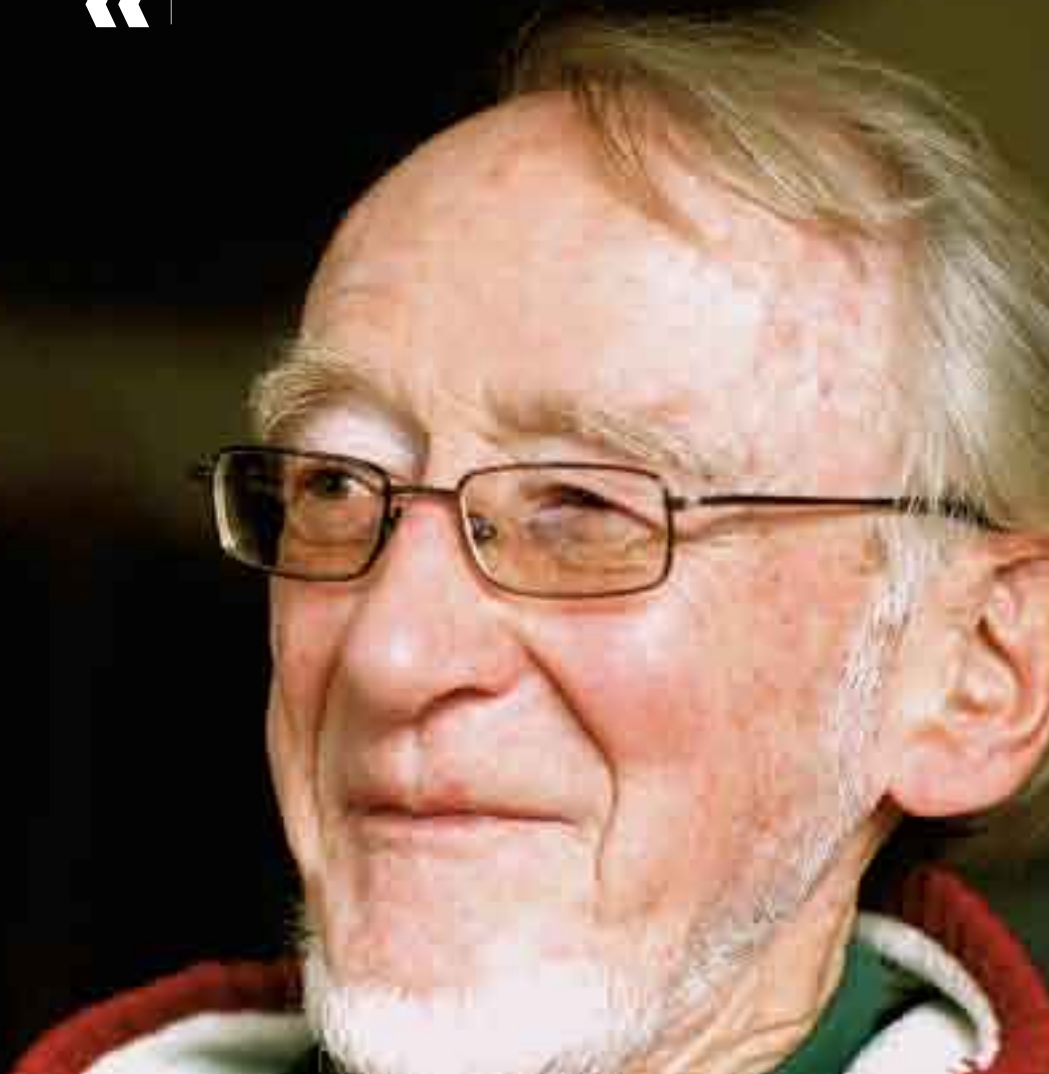
Alle disse forskellige fællesskaber var med til at forme den præst, som Korskirken i Herlev fik, da de kaldte Per i 1963. Han var da 34 år gammel, og det viste sig hurtigt, at han havde meget at lære. Korskirken var en menighedsplantning fra Kristuskirken, og blev selvstændig i pinsen 1963. »Det var en fantastisk menighed, fuld af ideer og

»» Hvis jeg var blevet
i Herlev, var jeg næppe
blevet 80! ««

» Præsten skal være
den sufflør, der altid
minder dem om, hvad
evangeliet drejer sig om.

Et liv viet til tjeneste

engagement«, siger han. Alligevel ramte den første krise som præst Per efter bare to år. »Det begyndte med en – berettiget – kritik af mit salmevalg«, siger Per, »derpå af min forkyndelse, som ikke tilhørte den ellers moderne skræmmeevangelisation, og til sidst måtte jeg stille menighedsrådet et ultimatum: Hvis ikke kritikken hører op, rejser jeg. Det blev til 22 års lykkeligt samarbejde, hvor Herlev menighed voksede til at være en af landets største.«

Fællesskabet var stadig afgørende for Per, og det hjalp ham til at udvikle sin præsterolle. »En præst skal ikke være »stjernen« i kirken. En præsts opgave er, som Paulus skriver, at gøre de hellige beredte til deres gerning. Og menigheden er jo et helt hav af evner, som kan blive brugt af Gud. Jeg har oplevet fantastiske korledere, spejderførere, børnetalere og dørtjenere. Og uden for kirkens mure er det almindelige kristne, som er evangeliets bedste vidner. Præsten skal være den sufflør, der altid minder dem om, hvad evangeliet drejer sig om.«

Den svære prædiken

Opfattelsen af menigheden som ressourcebank med talenter og idéer førte til, at Per

inddrog de unge familier i planlægningen af familiegudstjenesterne. »Det er vigtigt at gudstjenesten ikke bliver præstens solo-optræden. Det er sundt for præst og menighed at samarbejde om den«, siger Per. I det samarbejde begyndte han med en månedlig familiegudstjeneste. Jette og han inviterede to, tre unge familier med børn til en børnevenlig middag. »Så spurgte jeg børnene, hvad de syntes jeg skulle prædike om næste søndag, og hvad de syntes, vi skulle synge. Og ud fra deres ideer byggede vi sammen næste søndags familiegudstjeneste. Dramatiserede bibelhistorien, fordelte bønner og oplæsning. Det blev levende søndag formiddage, som var med til at knytte unge familier sammen, og for præst og børn at lære hinanden at kende. Men selvfølgelig blev det også et meget travlt arbejde, og hvis jeg var blevet i Herlev, var jeg næppe blevet 80!«

Stadig en frontløber

Efter 22 år i Korskirken var det en langt mere erfaren præst, de i 1985 fik i Tølløse, da Per blev kaldet dertil. Menigheden var her helt anderledes, men Per forsøgte stadig at inddrage især de unge familier

Talenterne foldes ud – børnekor i Korskirken 1969

Børnene foran nadverbordet klar til børnetalen

i kirken. Dette skete blandt andet ved at invitere børnene op på forreste række. For som Per siger: »Så kan børnene se noget, og præsten kan overdøve dem, hvis de bliver urolige. Og en rigtig menighed har stor glæde af at se børnene.« Det blev til 11 år som præst i Tølløse, indtil Per i 1996 gik på pension. Det betød dog ikke pension fra sin tjeneste i Guds Rige. Per er stadig dybt engageret i fællesskaber, står for en seniorgruppe og læser hver uge historier på Tølløse Ældrecenter. Per »Her« står altså stadig ved magt. ■

Hytten

– Når tragedien møder evigheden

Cover: Boedal Forlag [≡] Jørgen Grønnegaard

W. Paul Young:

Hyttten – Når tragedien møder evigheden

256 sider, kr. 229,-

Boedal Forlag 2008

ISBN 978-87-89626-57-4

Denne roman er helt speciel. Den var nær aldrig blevet udgivet, og efter udgivelsen har den medført en ophidset diskussion og modstand i især konservative kristne kredse. Men den har fået en eksplosionsagtig udbredelse over hele jorden og er nu solgt i mere end 4 millioner eksemplarer. Forfatteren Youngs oprindelige oplæg blev blot uddelt til familie og venner, som opfordrede ham til at få romanen udgivet. Der var imidlertid ikke noget forlag, der fandt den værd at beskæftige sig med. Med et meget begrænset budget endte Young med selv at udgive den i 2007, og siden er det gået hurtigt. I Danmark har forlaget Boedal udgivet den i en fin oversættelse af Steffen Boeskov.

Hvordan kan sådan noget ske? Bogen rummer næppe særlige litterære kvaliteter, men dens budskab er så overrumplende og befriende, at man efter læsningen ikke er den samme. Man må dele det med andre.

Et brev i postkassen

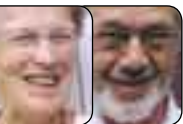
Hovedpersonen Mack bærer på en stor sorg, efter at hans yngste datter på en campingferie blev bortført og dræbt i en hytte af en ukendt gerningsmand.

Fire år senere finder Mack et brev i sin postkasse, måske fra Gud, som inviterer til et møde i hytten. Han kan ikke modstå og tager af sted. Hvad der møder ham i hytten overgår enhver fantasi og ændrer hans liv. Mere skal ikke afsløres her, for at du selv skal kunne blive bjergtaget af Youngs beskrivelse af, hvordan Gud, Jesus og Helligånden manifesterer sig.

Udfordrer dit gudsbillede

Vi har alle et billede af Gud i baghovedet. Hvis du vil udfordre dit gudsbillede, så kast dig over bogen. Du vil ikke blive skuffet men overrasket over, hvor traditionsbestemt og snævert dit billede har været. Young beskriver en Gud, der er kærlighed uden fordømmelse, en Jesus, der er både Gud og menneske, og hvordan de sammen med Helligånden danner en treenighed på det helt praktiske plan.

Læs bogen og bliv klogere, – også på dig selv og dit forhold til Gud. Du vil opleve, at du er elsket, uanset hvordan du tænker, tror og handler. Du vil indse, hvilken frihed du er sat i, og hvordan du gennem tilgivelse kan befries for selv de største byrder. ■

Dagbog fra børneprojektet i

[☰] Solveig og Niels Chr. Nielsen [☑] Niels Chr. Nielsen

Siden 2005 har Solveig og Niels Chr. Nielsen arbejdet med børneprojektet i Burundi. I alt har over 1000 forældreløse børn fået hjælp gennem dette projekt.

Hverdagen i Burundi er så langt fra vores i Danmark, men gennem nyhedsbreve og artikler fra vores udsendte i Burundi informeres vi om dagligdagen med børnene, så vi bestandig bliver mindet om, hvor hårdt der er brug for vores hjælp, såvel forbøn som økonomi. Vi har bedt Solveig og Niels Chr. om at sende os nogle dagbogsnotater.

10. september 2008

I disse dage bor vi i **Musema** og besøger de menigheder, der ligger nærmest der omkring.

Børnene og deres forældre var alle mødt op, da vi kom. Komiteen var også på plads, så efter en kort indledning tog vi, dvs. mest Janvier Singirangabo, der er projektleder, fat på at samle nyheder fra børn og forældre suppleret af komiteen. Vi har en komite i hver menighed bestående af fem kvinder og tre mænd. Det var en god dag i Musema, og mange forældre havde brugt hjælpen fra sidste år konstruktivt.

Her har vi bl.a. Maria, som vi har hjulpet et år nu. Hun blev adopteret af en nabo, da hun var lille. Hendes mor døde i krigen uden at have efterladt noget. Hun var ugift, og naboen tog sig af hende. Maria er nu 18 år og klarer sig godt. Naboen har selv otte børn.

24. september 2008

Yanza ligger ude i urskoven. Der er otte dårlige børn, som vi håber gennem vores hjælp kan få skrevet deres historie om. To af drengene er 13 og 14 år, de er alene og går begge i skole i sjette og syvende klasse. De klarer markerne om lørdagen og maden, når de kommer hjem fra skole. Menigheden sender i den travle tid nogle folk ud for at hjælpe dem med at få sået markerne til.

På spørgsmålet om, hvor mange gange de spiser dagligt, svarer de fleste: »En gang daglig - om aftenen, så kan vi sove.« Fra en alenemor med en skolepige på ni år, der er syg, lød svaret tøvende: »Når der er nogen, der giver os noget«. De havde ikke selv marker at dyrke. Drengen Samuel på 14 år går i syvende klasse. Moderen er død, og faderen er gået til en anden kone. De er fire børn alene i hjemmet, og den ældste er hjemme.

Samuel på 14 år. Går i skole. Den ældste af fem søskende. Han er ansvarlig for den lille familie. Mor er død, og faderen er gået fra dem.

Vi skal videre til Nyamisagara. Vi er to timer forsinket på grund af en punktering og dårlige veje. Men de gæstfrie burundi inviterede os på mad først. I dag var der kogte bananer i tomat sovs.

Lederen af klinikken spurgte, om ikke vi kunne hjælpe dem med medicin. Det er statens klinik, men de får kun lidt medicin. Vi har tidligere hjulpet dem med hjælp fra Dansk Baptist Sygeplejeforbund.

Vi er jo velsignet med, at vi har mange bag os, der gerne vil hjælpe os med at hjælpe. Også i Nyamisagara mødte vi dårlige, forældreløse børn.

Biprojektet med de nye bikuber i Mataba.

Burundi

Støt projekt »Forældreløse børn«

Du, din menighed eller organisation kan støtte projekt »Forældreløse børn« med indbetaling til girokonto 902 6045 eller Danske Bank reg.nr. 3201 konto 3201182417. Mærk indbetalingen »Forældreløse børn«.

Det blev mørkt, inden vi nåede hjem til Rubura. Niels Chr. kørte i morges til Bujumbura for at hente Jean Marie Igirakabo fra Rwanda og Poul Sloth Pedersen fra DMR i Danmark, der skal evaluere vort landbrugsprojekt.

10. oktober 2008

Fra den 7. oktober havde vi gæster fra Danmark, så da måtte vores besøgsrunde holde pause i 14 dage, samt en uge bagefter til komitemøde.

De to drenge bor alene i Yanza næsten ude i skoven. De går begge i skole og passer deres marker om lørdagen, når de har fri.

10. november 2008

Collette Ndengane er en frisk pige på 15 år. Hun begyndte i skolen, da hun var 10 år, og er nu nået til femte klasse. Hun er den ældste af tre forældreløse piger. I dag fortæller hun glad, at hendes lillesøster er begyndt i første klasse. De er ved godt mod, de hjælper også hinanden i markerne

Skolepigen, den ældste af tre forældreløse piger. De har et meget dårligt hus.

om lørdagen. Præsten fortæller, at de unge fra menigheden hjælper dem at få deres marker tilsået.

I dag spørger Collette os, om der er mulighed for, at vi kan skaffe hjælp til deres hus, som er meget dårligt. Vi har ikke tid til at besøge dem i dag, og vi har ikke penge i børneprojektet til at hjælpe med det. Men en privat gave på 500 kr., måske to gange, ville gøre en stor forskel for deres lille hjem. Tagplader er dyre.

Solveig og Niels Chr. Nielsen slutter deres dagbogsnotater med at udtrykke en stor tak til alle, der er med til at gøre det muligt at hjælpe 700 forældreløse børn i år. I alt har vi nu hjulpet over 1000 af Burundis mange forældreløse. ■

Glade børn på børnehjemmet Nezerwa med »tromme«-slageren i forgrunden.

Flere ressourcer

– flere muligheder

[☰] Erik Lykke Nielsen [☒] Ditte Lykke W. Kobstrup, Jan L. Nielsen

Fakta | Den 1. januar 2007 blev Sønderjyllands Baptistmenighed og Baptistkirken i Esbjerg til Baptistkirken Sydjylland med to lokale kredse – én i Røde kro og én i Esbjerg.

Næste stafet: Esbjerg kredsen i Baptistkirken Sydjylland sender stafetten videre til Odense Baptistkirke med spørgsmålet: »Hvad ser I af fordele og ulemper, ved at ligge i byens centrum?«

Hvordan har I oplevet fusionen med Esbjerg Baptistmenighed, og hvad betyder det for arbejdet i Røde kro? Det spørgsmål sendte Falsters Baptistmenighed til Røde kro. Deres svar bragte vi i det forrige nummer af baptist.dk. Røde kro har nu bedt Esbjerg besvare samme spørgsmål – med modsat fortegn.

Under hele forløbet har vi følt, at Gud har ledt os og vist os, at vi i samarbejde kan blive til én kirke og gøre en forskel i hele Sydjylland.

Først gik en del tid med at få det administrative på plads. Samtidig lærte vi hinanden bedre at kende. Vi så hurtigt, at

begge parter ville spare ressourcer ved en fusion, og derved få kræfter til andet i menigheden.

Struktur og samarbejde

Den store afstand mellem Esbjerg og Røde kro gør det nødvendigt at fortsætte de gode tiltag, der allerede er i de to kredse. Det prøver vi at hjælpe hinanden med, hvor det er muligt.

Vi har nu fælles menighedsråd, økonomi og præst. Vi mener, at det er vejen frem. I Esbjerg er vi glade for fusionen, og vi kan kun udtrykke stor glæde over samarbejdet. Oven i hatten har vi så fået dejlige søstre og brødre at dele troen med og et godt fællesskab de to kredse imellem. Det håber vi at udbygge i årene fremover.

Ressourcer til ny mission

Samarbejdet har haft stor betydning for arbejdet i Esbjerg rent økonomisk, men har også frigjort ressourcer til de eksisterende arbejdsgrøner. Det har givet kræfter til at etablere en børnekirke og en klub for teenagere. Vi håber, at klubben kan blive et godt være- og ståsted for børnene og de unge og et aktiv for menigheden. Målsætningen er, at der skal være 15 - 20 deltagere inden udgangen af 2009.

Derudover er chinerne i Esbjerg og Varde området, som i nogle år er kommet i kirken, efterhånden blevet flere. De ønsker nu at etablere selvstændig etnisk kirke under Baptistkirken. I begyndelsen vil vi hjælpe dem med bl.a. de administrative opgaver for at sikre, at de kan blive registreret med de fornødne godkendelser. ■

Redaktion

Lone Møller-Hansen – Redaktør
Tlf.: 5695 1015 / 2347 4015
m-h@mail.dk

Lola Skagen – redaktionssekretær
Tlf.: 9832 2101
lola.skagen@gmail.com

Aimée Kjær – kommunikations- og
projektkoordinator
Tlf: 3234 0531
aimee@baptist.dk

Anne Marie (Rie) Andersen, tlf. 2060 3022
rieanders@tiscali.dk

Bent Hylleberg – Tlf: 5918 5195
bent@hylleberg.info

Hanne Kiel – Tlf.: 3190 8190
hanne_kiel@hotmail.com

Michael Møller-Hansen – Tlf.: 2945 9588
moller.hansen@gmail.com

Grafisk design

Pedersen & Pedersen, Århus.

Trykkeri

V-Print, Holstebro.

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Oplag: 3.700

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. *Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.*

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 4 udkommer 19. juni 09

Nr. 5 udkommer 7. Aug 09 – deadline 8. juni

Nr. 6 udkommer 18. sept – deadline 29. juni

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S.

Tlf.: 3259 0708.

Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-12.

E-mail: info@baptist.dk

Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte kan indberettes til Sekretariatet. Bladet kan også modtages på cd. Henvendelse til Sekretariatet.

Døbte og døde

Døbte

Bethelkirken

18.01.09: *Rasmus Broholm Andersen,*

f. 29.09.1984

22.03.09: *Karoline Kurtzmann,* f. 31.03.1995

Nørresundby

15.03.09: *Anne Færløv Christensen,*

f. 12.04.1993

Pandrup - Birkelse

15.03.09: *Signe Søgaard* f. 05.01.1998

Østhimmerland

01.03.09: *Ditte Skårhøj,* f. 30.03.1993

Døde

Bornholm

Lilly Sofie Jacobsen, født Madsen,

født 29.11.1916, døbt 09.04.1939 i Rønne,

døde 23.02.2009.

Gandrup-Vodskov

Svend Schrøder, født 27.04.1933, døbt

19.01.1958 i Gandrup, døde 08.03.2009.

Korskirken

Preben Bendt, født 03.01.1946,

døbt 07.06.1964 i Kristuskirken, Kbh.,

døde 04.03.2009.

Midsjælland

Herdis Nørgaard Pedersen, født 14.03.1931,

døbt 06.08.1944 i Brande, døde 30.01.2009.

Svend Sprøtte, født 02.02.1914, døbt

18.12.1927 i Frederiksberg, døde 28.02.2009.

Nørresundby

Ester Stærkind, født 13.05.1913,

døbt 10.12.1939, døde 05.03.2009.

Pandrup - Birkelse

Karen Eskildsen, født 25.12.1912,

døbt 30.09.1928 i Vrå Baptistkirke,

døde 18.03.2009.

Odense

Lena Maibritt Larsen, født 26.05.1951,

døbt 23.08.1987 i Odense, døde 05.03.2009.

Tølløse

Eva Sejer Jensen, født Schou,

født 16.05.1921, optaget i Tølløse

21.05.1986, døde 19.02.2009.

Præsteansættelse i Brande

Brande Baptistmenighed har været uden præst i snart halvanden år. »En præst, der kunne dække de behov, som en fuldtidsansat udfylder, var vi snart klar over ikke lige var at finde, og økonomien strakte heller ikke til en fuldtidsansat«, fortæller menighedsrådsformand, Erland Grarup. »Derfor gik vi i gang med at analysere behovene og se, hvilke opgaver vi selv kunne udfylde.« Det, menigheden ikke selv magtede, opslug de i en stilling i sommeren 2008. En af ansøgerne var **Ole Ladefoged** fra Horsens, som også tidligere har været brugt som forkynder ved gudstjenesterne. Ole kunne udfylde nogle af behovene, men ønskede ikke at arbejde mere end ca. ¼ tid.

»Ole har i en moden alder taget uddannelse som præst på Ansgar teologiske seminarium i Norge og havde et ønske om at bruge sin uddannelse. Vi var derfor glade for, at det lykkedes os at ansætte ham«, siger Erland Grarup. Ole skal varetage to månedlige gudstjenester og bruge den resterende tid til sjælesorg, undervisning og kirkelige handlinger. »Al det administrative klarer vi stadig selv samt de øvrige opgaver, der hører med

til at få en menighed til at fungere.« Brande Baptistmenighed har dog stadig et ønske om at få ansat en medarbejder til de unge, som også mestrer det engelske sprog, da menigheden har kontakt med mennesker, der arbejder på de store virksomheder i byen og har engelsk som hovedsprog. »Derudover kommer der folk fra et nærliggende flygtningecenter til vores gudstjenester, så der er udfordringer nok at tage fat på«, slutter Erland Grarup.

Gerrig eller generøs?

– bæredygtige pejlemærker for **en etisk økonomi**

[≡] Bent Hylleberg [□] Per Bækgaard

Til et *godt* økonomisk liv kræves to ting. Først, vilje til en rimelig fordeling af goderne: »Da har i rigdom vi drevet det vidt, når få har for meget og færre for lidt«, sagde Grundtvig. Dernæst må alle menneskers basale behov dækkes. Her talte de gamle om nøjsomhed – om enkelhed, der bør præge ikke blot den personlige økonomi, men også samfundets, ja den globale økonomi. Økonomi og etik kan ikke adskilles, hvis vi vil tale om »et godt, *fælles* liv«.

Nøgleordet i en økonomisk etik, der er præget af den kristne tro, er fællesskab. Den oprindelige betydning af »økonomi« er, at »alle bor i samme hus« (oikos). Rigdom er ikke i sig selv et onde. Det onde er kærlighed til penge, besættelsen af at ville eje og puge sammen til sig selv. Gerrighed – at ville have selv – er det modsatte af en økonomisk etik, der er inspireret af evangeliet. Hvor det kristne budskab sættes i spil, er det generøsitet, der kommer til syne. Heraf burde enhver menighed derfor bære præg - den er netop tegn på, at noget »godt nyt« er muligt midt i vores verden.

Egoismen skal tøjles

Vi lever i en positivistisk tradition, hvor økonomi er blevet en selvberørende viden-skab med egne love. Men ingen økonomi er neutral, når det gælder værdier. At hævde, at økonomi er værdineutral, er en af flere grunde bag krisen. Under en maske af neu-

tralitet bærer verdensøkonomien alligevel en etik med sig – en etik, som mange ville tage afstand fra, hvis vi var den bevidst. De skjulte former for økonomisk (u)etik bør frem i lyset. Egoisme og gerrighed kan meget vel fungere som drivkraft for økonomisk vækst, men resultatet bliver uetisk, hvis ikke egoismen tøjles af fællesskabets dyder: Solidaritet, agtelse for medmennesket og hjælp til fattige.

Krisen – anledning til refleksion

Normalt opererer vi med tre økonomiske systemer. *Markedsøkonomi* er den liberale opfattelse, hvor statens rolle er minimal. Vækst og forbrug driver værket. Individet følger egne interesser. Skavanken er det rå spil af markeds kræfter, der svinger de svage. Heroverfor optræder *planøkonomien* med statslig styring, hvor goderne ideelt set skal fordeles ligeligt. Skavanken er kollektivets tvang, der gør den enkelte

passivt nydende snarere end ydende. I *velfærdsøkonomien* – den skandinaviske model – har vi forsøgt med en blanding af frihed og styring.

Sådanne systemer kan bryde sammen. Det skete for én form for planøkonomi efter Murens fald i 1989. I dag truer markedsøkonomien med sit sammenbrud. Men er det nu også så galt? Krisen giver mulighed for at overveje, om de bærende værdier er rigtige. Begge systemer er skabt af mennesker og drevet af økonomer og politikere. Men systemerne bygger på menneskesyn! De er ikke etisk neutrale. Derfor bør de kritiseres: Menneskesyn skal stå til regnskab, fordeling af goderne skal prøves etisk. Det samme skal politik. Hverken politik eller økonomi er værdineutral.

»» Udfordringen er ikke, om vi tror på Gud, men på hvilken gud, vi tror. Tror vi på money-teisme eller på mono-teisme? På pengenes gud eller på den ene, sande Gud? ««

– Rogate Mshana, økonom fra Tanzania og medarbejder i Kirkernes Verdensråd

»» I de rige, industrialiserede lande står vi – efter en epoke med kynisk og kortsigtet profitmaksimerende opførsel – måske ved begyndelsen til en ny tidsalder af mådehold og bæredygtighed. ««

– Hans Küng, romersk-katolsk professor, Tübingen Universitet

Etisk bæredygtige pejlepinde

I dag står individ og materialisme i centrum. Det har ført os lige ind i finanskrisen med et afsindigt overforbrug hos mange (af os) og fattigdom for de fleste på kloden. Midt i krisen udfordres vi til at forvalte på andre etiske præmisser. Til etisk bæredygtige pejlepinde bør vi regne 1) en nøjsom livsstil, 2) et nej til alle vækstøkonomisk skabte behov (fordi kloden skal overleve og mennesker skal leve), samt 3) en solidarisk indsats for retfærdighed på kloden og barmhjertighed mod mennesker i nød.

Bankerne – etisk neutrale?

Det er ikke let at afgøre, hvor stor en del af den liberaløkonomiske krise, der er skabt af bankerne. Men banker er heller ikke etisk neutrale institutioner. Banker er ikke fritaget for etiske regnskaber. Undersøg selv, hvad et par af de alternative, idé-baserede banker lægger vægt på – bankvirksomhed, der bygger på etiske, sociale og miljømæssige vurderinger samt bæredygtighed og udlån til verdens fattigste: www.oikos.dk og www.merkurbank.dk ■

Fakta | Fem skarpe om BaptistKirkens økonomi

Hvilket pengeinstitut bruger vi?

Danske Bank

Hvordan investerer vi?

I papirer med lav risiko. Kurstabt i 2008 blev på 160.000 kr. Kapitalen var fastlåst i aktier uden handlemuligheder for os

Har vi etiske overvejelser?

Der er ting, vi ikke vil investere i – fx våbenproduktion

Hvorfor bruger vi ikke en idébaseret bank?

Vi har en andel i Oikos på 100.000 kr., som ikke giver rente eller afkast

Hvorfor bruger vi så ikke Oikos som bank?

Vi overfører ofte penge til små banker i den 3. verden og har brug for en større banks ekspertise

Når missionsmarken flytter ind ved

[≡] Hans Henrik Lund, KIT – Kirkernes Integrations Tjeneste [□] Hans Henrik Lund

Danmark har de seneste fem år modtaget ca. 150 FN kvoteflygtninge om året. Det har ført til, at der er ca. 1200 burmesere i Danmark. De fleste har en kristen baggrund, og heraf er en stor del fra forskellige baptistkirker i Burma. Denne udfordring er en af de største for Baptistkirken i Danmark i nyere tid.

Tidligere var mission noget med at sende missionærer til fjerne lande eller at samle penge ind til forskellige projekter. Med ankomsten af mange nye kristne flygtninge har ordet mission fået en ny dimension. Det handler ikke om at rejse ud, men om at åbne sin dør og byde velkommen. Missionen er blevet nærværende og konkret, og samtidig er missionen blevet noget, hvor vi alle kan være med. Det handler ikke i første omgang om at »forkynde evangeliet i ord«, men om at vise næstekærlighed overfor nye medborgere.

Behov for burmesiske præster

Mange af de burmesiske flygtninge har samlet sig i etniske grupper, og hvor det har været muligt, er det sket i tilknytning til en baptistkirke eller en anden frikirke. I nogle af vores menigheder består de

etniske grupper nu af over 100 personer, hvilket er en udfordring i sig selv, når den danske menighed er meget mindre.

Samtidig stiger behovet for at høre en prædiken på burmesernes oprindelige sprog. At lytte til Guds ord og bede bønner og syngesange opleves af alle folkeslag bedst på eget sprog, og varer oftest mindst én generation. Derfor er det både Baptistkirkens og KITs håb, at der kan skabes mulighed for at få besøg af flere burmesiske præster i kortere perioder, der kan prædike og undervise de burmesiske grupper.

Forskellige etniske grupper med hver sit sprog

Der tales over 100 forskellige sprog i Burma, og ofte forstår sproggrupperne ikke hinanden. I Danmark er der kommet forskellige etniske grupper som Chin (den største med 807 personer), Kachin, Karen, Zomi, Mon, Burmaer m.fl. Disse grupper forstår ikke hinandens sprog, og har ikke noget fælles sprog. Derfor er der brug for præster, som taler forskellige sprog. 50 % af Burmas befolkning er burmaer og primært buddhister. Andre 50 % er forskellige etniske folkeslag. Chin staten er f.eks. en overvejende kristen stat, og mange andre etniske grupper er ligeledes kristne.

Militærregimet i Burma praktiserer etnisk udrensning og arbejder efter mottoet: »En stat, ét sprog (burma) og én religion (buddhismen)«. Det har medført forfølgelse i f.eks. Chin staten med brænding af kirker, tvangskonvertering til buddhisme, nægtelse af uddannelse for kristne osv. På den baggrund flygter mange ud af Burma, og der findes mange tusinde flygtninge i Thailand, Malaysia og Indien. Ud af disse udvælger FN store grupper, som kommer til bl.a. Norge og Danmark som FN kvoteflygtninge.

Integration er en proces

Flygtningene placeres i udvalgte områder i Danmark, og her samarbejder baptistkirker og KIT om at skaffe danske kontaktfamilier til dem. Vores mål er en vellykket integration. Det skal naturligvis ske i samfundet, hvor den enkelte nydansker får uddannelse eller tilknytning til arbejdsmarkedet. Dernæst er det fællesskab, som burmeserne kan få med danskere lokalt, af stor betydning. Det fælles kristne ståsted giver alle muligheder for, at dette kan lykkes. Børnene, som vokser op, både taler og forstår dansk meget hurtigt. Her er det af afgørende betydning, at der knyttes venskaber med andre børn, og at de deltager i kirkens aktiviteter og liv. Børnene har en

siden af

Støt projekt »Burmesiske grupper behov«

Du, din menighed eller organisation kan støtte projekt »Burmesiske grupper behov« med indbetaling til girokonto 902 6045 eller Danske Bank reg.nr. 3201 konto. 3201182417. Mærk indbetalingen »Burmesiske grupper behov«.

» Med ankomsten af mange nye kristne flygtninge har ordet mission fået en ny dimension. Det handler ikke om at rejse ud, men om at åbne sin dør og byde velkommen. «

langt større forudsætning for at integreres end den voksne generation. De voksne vil altid have en drøm eller håb om at komme hjem, mens børnene ikke kender til andet end Danmark. Integrationen i det danske samfund og i kirken er en proces, som kan vare op til 20 år.

Besøg af burmesiske præster

Vi arbejder for øjeblikket på at få besøg af tidligere generalsekretær i baptistkirken i Burma, Sang Ohr, til sommer. Samtidig kommer flere andre burmesiske præster kan besøge Danmark på forskellige tidspunkter. Besøgende vil være til opmuntring i de

forskellige burmesiske grupper i Danmark og også give anledning til samtale med forskellige danske menigheder om fremtiden. Et vellykket samarbejde er til alles bedste. Derfor opfordrer vi menigheder og enkeltpersoner til at bidrage økonomisk til denne opgave, som er mission midt iblandt os. ■

Kvinder kan noget helt specielt

[≡] Lone Møller-Hansen [📷] Kristian Kiel, Preben Scott Madsen

Kvindeforbundet vil af med det støvede image – og gerne have et nyt navn.

»Vi er ikke kun en strikkeklub, vi har et socialt ansvar. I mange år har vi sendt kasser til Letland og til Afrika, men vi er også naboer og venner. Der er også brug for, at vi markerer os som kristne kvinder her i Danmark.« siger formand **Karin Lignel Christiansen**.

Kvindekredsene rundt i Danmark har nok et noget støvet image: De er alle over 60 år, mødes mandag eftermiddag i kirken og strikker, holder andagt og drikker kaffe. Og så to gange om året pakker de noget af vores overflod i form af tøj, køkkengrej, legetøj og hygiejneting og sender det til Afrika eller Letland.

Men Kvindeforbundet ønsker at ændre det image. »Vi kvinder kan noget helt specielt«, siger kvindeforbundets nye formand, Karin Christiansen fra Ingstrup.

Det er den tilgang, som kvinder har til andre kvinder, som giver dem helt specielle muligheder for at være i mission – ud fra devisen: »Støt en kvinde, og du støtter en hel familie.«

»Vi vil f.eks. gerne finde ud af at samarbejde med kvinder af anden etnisk herkomst i Danmark. Vi kan støtte dem økonomisk, men vi vil også gerne *gøre* noget sammen. Altså lave internationale kvindegrupper. Et spinkelt forsøg er den internationale café på missionsstævnet, som kvindeforbundet står for,« fortæller Karin.

Et af de tiltag, som kvindeforbundet forventer meget af, er en indsats mod trafficking – altså hjælp til kvinder, som kommer til Danmark som sex-slaver. Der er nedsat en arbejdsgruppe med både ældre og yngre kvinder, som brænder for sagen. »Vi er i en indledende fase, men det lover godt,« siger formanden.

Gode naboer og støtte i kriser

Vi kan gøre en forskel som kvinder i forhold til vores naboer, når vi melder os som vågekoner hos døende, eller når vi støtter familier, som lider under narko- eller alkoholmisbrug. Karin nævner arbejde på kvindekrisecentre som oplagte kommende projekter.

»Det, der fascinerer mig og faktisk var medvirkende til, at jeg sagde ja til at blive formand, var beretningerne fra kvinder ude

Alice Sprotte: »Ikke lige for min aldersgruppe, har jeg tænkt. I anti-trafficking-gruppen har jeg så mødt nogle skønne kvinder fra Kvindeforbundet, der konkret går foran i arbejdet. Det er meget motiverende – og jeg er sikker på, at netop denne type arbejde kan få flere yngre kvinder til at gå ind i arbejdet også.«

i verden. Det var en øjenåbner for mig, da vi var samlet 800 kvinder i ét auditorium i Birmingham til verdenskonferencen i 2005. Sidste år var vi ni fra Danmark i Holland til kvindekongressen. Vi har et enormt netværk på verdensplan, og vi får meget at vide om, hvordan kvinder kæmper ude i verden. Vi kan føle os magtesløse, ligesom Peter der opdager bølgene på sønen (Matthæusevan-geliet kap.14, vers 22-33), fordi mange kvinder lider så ufatteligt. Men bøn er også handling, og kvinder beder sammen, bl.a. til de internationale bededage. Det er stærkt.«

Hvad skal vi med organisationen?

»Vi er klar over, at yngre kvinder ikke ser samme behov for at organisere sig, som vi ældre kvinder har haft. Men der er meget, der bliver nemmere, når man er en organisation: Vi får tilskud fra Mellempolitisk Samvirke til at sende f.eks. to containere til Afrika. Ligeledes sendte vi 350 kasser og 50 babyflasker pakket med alt, hvad en nyfødt har brug for til Letland – alene i 2008. Vi kan ikke få tips- og lotto-midler, og vi kan ikke have et blad, hvis ikke vi var en organisation.

Men så kunne vi ældre kvinder måske være den organisation, som kan bakke op omkring de unges initiativer. Unge kvinder tænker i relationer og mødesteder. Vi kunne så være en slags ressourcebank, som de kan trække på. Vi vil f.eks. gerne passe børn, når de yngre mødes ...«

Det skorter ikke på beredvilligheden: »Vi har en vision om at styrke hinanden på det åndelige plan. Vi skal ikke nedsætte arbejdsgrupper omkring alle ting, men styrke hinanden i at være medvandrere på det åndelige plan. Måske skal vi tilbyde retræter?«

I første omgang er kvinderne fuldt optaget af at arrangere et par seminarer på Missionsstævnet, bl.a. om familie- og ægteskabsrådgivning sammen med organisationen PREP og et seminar om trafficking. I august tilbydes en spændende Nordisk Kvindekongress i Nordjylland, som de danske kvinder har hovedansvar for. Og så er der en buket blomster til den, der kan komme med et godt, fængende nyt navn til kvindeforbundet! ■

Fakta

Danske Baptisters Kvindeforbund

41 kredse med i alt 696 medlemmer. Heraf 25 mænd fordelt på 6 kredse. Der er få medlemmer under 50 år. Du kan læse mere om Kvindeforbundet og deres arbejde samt se deres blad på BaptistKirkens hjemmeside: www.baptistkirken.dk. Kig under »Om os« – her finder du landsorganisationerne.

Nordisk Kvindekongress

20.-23. august på Tranum Strand
Tema »At se med nye øjne – Guds omsorg for krop, sjæl og ånd.«

Undervisere: Blandt andet Elinor Q. Stig, Karin Olufsdotter, Ruth Østergaard Poulsen og Lene Højholt. Seminar med Laura Bethell om trafficking og pilgrimsvandring med Lone Møller-Hansen. Megen sang og musik, samt kreative værksteder.

Karin Lignel Christiansen

Alder 66 år
Uddannet sygeplejerske og sygeplejelærer. Familiekonsulent i BiD, BBU og spejderkorpset
Har arbejdet som præst fra 1991 til 2007. I henholdsvis Ingstrup, Pandrup-Birkelse og Vrå menigheder.
Formand for Danske Baptisters Kvindeforbund fra 2008

KRISEN ER EN MULIGHED

Michael Møller-Hansen

Michael Møller-Hansen

Først og fremmest er det interessant, at jeg skal skrive denne artikel. Personligt har jeg haft finanskriser, siden jeg fik Dankort, så fordi et par amerikanske banker går konkurs, og aktiekurserne falder, bør det vel ikke påvirke mig?

Eller måske er det netop, når man selv går fri, og andre lider tab, at man skal være taknemmelig – og måske prioritere anderledes? I fasten lærer vi at være taknemmelige for det vi har. I taknemmelighed giver vi afkald på de ting, der slører vores forhold til Gud. Og en af de mest berømte syndere i denne sammenhæng er penge. Tit forsvarer vi os selv og vores livsstil med rationelle forklaringer som: »Jeg har brug for økonomisk stabilitet – og Så kan jeg begynde at arbejde for udbredelsen af Guds rige.«

Men måske er det lige omvendt? Så længe økonomisk stabilitet er et grundvilkår, besværer dette mig i at gøre Guds vilje. Jeg tror, at mennesket har en grundlæggende længsel efter at gøre noget godt, at være næstekærlig, at være Guds hænder, men denne længsel kan sløres, og vi kan fokusere på alt det andet. Image, selv-realisering og økonomisk stabilitet er blandt disse. Vi kan og skal blive bedre til at lægge det på hylden, og finanskrisen er måske en glimrende anledning.

Rig som fattig, ramt som forbigået er vi nu forpligtede til at tage vores økonomi op til overvejelse. Vi kan ikke engang tænde fjernsynet uden at høre råd som: »Sådan påvirker finanskrisen indholdet af dit køleskab« eller »Top 10: Ting du ikke længere har råd til« – eller »brug for« vil nogen indvende. Det mindste, vi kan gøre, er da at tænke dette ind i vores eget liv, hele vores liv. Hvordan påvirker færre penge min gavmildhed? Kan vi gøre som Moder Teresa og give, selv når det gør ondt, eller bliver gavmildheden sat på standby, når den økonomiske stabilitet trues? Et træ skal kendes på sine frugter, og en af disse er din bankkonto. Hvordan synes du selv, det ser ud? ■

DANMARK

PP

UDGIVERADRESSERET
MASKINEL MAGASINPOST

ID-Nr.: 46476

Afsender:
**Baptistkirken
i Danmark**

Lærdalsgade 7, st. tv.
DK-2300 København S

ISSN 1901-4635